

Kuštaw ütles: „ossil ma siit sadik wina wiibka-nud, ei ma siis abbiellusse ei tabba winaga tui-kuda!“ Lühhe mehhe waastp meelt olli se nõu vägga, se mees olli Seppa Peter, kes winaklaši liga armastas ja sedda Kuštaw kui suggulast olli pid-dand kutsuma. Se wanna rauk siis ei teadnud minud, kui wahheti wahhel fallaja körtsi minna ja seal omma wanna sobra katsuda. Sedda teh-hes mötles ta igga kord omma uueles: „waeue Kuštut! kui sul abbiellus palju waciva tulleb, kül minna siis tean, kust tulleb: se tulleb siis seit surest rumimalusest, et so pulmad petafsje ilma winata! sa joeksed jo nielega omma önnetus-e siisse!“ — Eesimed sel päeval olli pulma=rahvas Kurrič, foos, teisel päeval Lembaril; senna jäivad öhtuni, siis ollid pulmad petud. — Müüd olli Madlena omma majas; linnuke olli peoşa leid-nud! Ta süddha olli sellsepärrast römis ja täis ki-tust ja tänu Jummalal waastu.

Teisel hommikul kui sulaased ja ümpiardajad ollid väljas, istusid need kolm ühheskoos waik-ses kambriis: Truta, Madlena ja Kuštaw. Kõik ollid vaid ja igaaühel ollid omma mötted süd-dames. Truta kuddus suffa, agga temma silmad watasid allati ja ifka ueste nore minna peale, nagu olleks ta sure murrega küssinud: ei tea, kui-da meie nüüd teine teisega korda same? — Sed-

dasamnia mötles wist norik ka, seit kui ta tük-aega olli vaid olimd, hakkas ta nõnda räkima: „armas emma! Kuštaw on so poeg ja minna nüüd temma naene; siis lubba, et emma so tütriks arwan! armasta mind kui emma last, küllap Jummal aitab et ma sind auistan, kuida lapje lohhüs on. Agga wata mul on suur murre: kas möistan ka leik tehha nõnda, kuida sinnu ja Kuštawi mele järrel on! Sa olled wanna ja minna alles noor ja rummal; ma passim sellsepärrast: kannata minnuga ja ärra tündi mind öppetamast!“ Se olli targadte ja illusaste rägitud ja kui Truta sedda kulis, jäi ta lühhe läskemaks ja waastas: „kallis laps, kül ma hea nielega tahhan öppitada ja tean muuduigi et norel innimes sel ikka öppetust tarvis. Olle agga ilma murreta, ni kana, kui minna veel ellau, on sinnul abbi! Agga se olgu teada: et sa tugevaim olled, siis jäääb mõnni raskem tö ja murre sinnu holeks; ni palju kui wama kont jalsab, teen ma idse veel; seit ilma töta ei tahhaks ma mitte wannastki eas leiba sūa!“ — Nenda teggid need kaks omma wahhet selges. Siis läksid välja, norikule kõik asjad näitma ja temma lätte juhhatama. Laudad ja aidad, rei ja kuum, laddu ja kõek — kõik läidi läbbi, kõik piddi ta omma silmaga näggema. Bär-rast tullid taggasid tippa ja Madlena walmistas